

Posudek vedoucího diplomové práce

Název práce: Odvolání v přestupkovém řízení
Diplomant/ka: Klára Kubešová
Autor posudku: JUDr. PhDr. Jan Malast, Ph.D.

Předmětem tohoto posudku je diplomová práce Kláry Kubešové zpracovaná na téma „Odvolání v přestupkovém řízení“.

V případě předložené DP jde již o druhý diplomantčin pokus o obhajobu závěrečné kvalifikační práce, tentokrát pak s mírně pozměněným, úžeji pojatým tématem (jež bylo původně koncipováno velmi široce jako „Řízení ve věci přestupků se zaměřením na řízení o odvolání, přezkumné řízení, obnovu řízení a nové rozhodnutí včetně otázek lhůt“). Coby (nový) vedoucí práce předesílám, že diplomantka svou práci zpracovala prakticky úplně sama. Proběhla v zásadě pouze jedna podrobnější konzultace nad částí textu v listopadu 2020, od té doby se mnou však studentka nekomunikovala.

Cílem předložené práce bylo „...analyticky zhodnotit a kriticky rozebrat jednotlivá specifika, která se vyskytují v odvolacím řízení v rámci řízení o přestupcích, jako je např. vyloučení zásady koncentrace, odkladný účinek, zásada zákazu změny k horšímu, zásada *beneficia cohaensionis* aj. Zejména bude rozebráno nakolik efektivní a zdařilá je současná úprava...“ (str. 5). Zatímco první část formulace stanoveného cíle je v pořádku a legitimní, ohledně dosažitelnosti snahy o „rozbor efektivitu a zdařilosti“ současné úpravy můžeme mít určité pochybnosti. Není jasné, jak chtěla diplomantka poznat a měřit „efektivitu“ právní úpravy, případně podle čeho by měla zhodnotit její „zdařilost“, a přestože se pokouší tyto pojmy aplikovat i v závěru práce, zůstává faktem, že pro právnické texty zůstávají podobná kritéria do značné míry problematická.

Struktura práce je poměrně stručná a jednoduchá, což může, ale rozhodně nemusí být na škodu, a v případě předložené práce (ve které se diplomantka vypořádává se svým předchozím, tematicky velmi rozsáhlým a strukturálně nadmíru „roz máchlým“ pokusem o DP) naštěstí platí spíše to druhé. Autorka vychází z obecné charakteristiky odvolacího řízení dle správního řádu, kterou „konfrontuje“ s úpravou odvolací fáze přestupkového řízení, identifikuje její klíčové odchylky a analyzuje jejich povahu a teoretické i praktické konsekvence.

Struktura práce je logická a odpovídající zvolenému tématu i stanovenému výzkumnému cíli. Výtky by nicméně bylo možné formulovat vůči koncepci zejména první kapitoly, která je značně nesourodá a vůbec není jasné, podle čeho a jak byly vybrány instituty, jimiž se diplomantka zabývá. Je, resp. může být v pořádku, že je tato kapitola nadmíru stručná a tezovitá (což také autorka v textu vysvětluje), ale měla by mít „hlavu a

patu“, tj. zejména by se zde autorka měla věnovat tomu, vůči čemu přináší přestupkové právo odchylky, jež budou následně rozebírány, a to se bohužel neděje (lépe řečeno se tak děje méně, než by mělo). Navíc není pravda, co diplomantka uvádí například na str. 11, tj. že v první kapitole „*bylo obecně pojednáno o právu podat odvolání*“, protože zrovna o tomto právu je toho v první kapitole jen naprosté minimum.

Z hlediska obsahu je většina textu zpracována na úrovni odpovídající tomuto typu kvalifikačních prací. Autorka i za pomoci řady odborných pramenů postupně „odkrývá jednotlivé vrstvy“ zkoumaných právních institutů a hodnotí je na pozadí obecných doktrinálních východisek i pozitivněprávní úpravy. Tematicky diplomantka sice někdy už hodně odbíhá od rozdílů mezi přestupkovým zákonem a správním řádem samotných a vydává se daleko do oblasti trestního práva (přičemž to patrně ne vždy je asi nutné), většinou se jí však daří nepřekračovat stanovený tematický rámec práce.

Navzdory tomu se v práci občas dopouští některých obsahových nepřesností, nebo výroků přinejmenším problematických. Jen namátkou:

Str. 7 – co je to „*dílčí projev základního procesní práva nařízení v čl. 36 odst. 1 Listiny*...“?

Str. 8 – má odvolání „*dispoziční*“ nebo „*dispozitivní*“ charakter?

Str. 9 – je vztah „obecného a zvláštního“ opravdu zásadou subsidiarity? Jaký je rozdíl mezi subsidiaritou a specialitou?

Str. 10, str. 50 – je „*zásada reformatio in peius*“ totéž co „*zásada zákazu reformatio in peius*“?

Str. 13 – text poznámky pod čarou se bez zjevného důvodu téměř doslova opakuje i v textu samotném („*Byť se rozsudek...*“).

Str. 14, str. 18 – proč autorka obecně označuje osoby aktivně legitimované k podání odvolání jako „*účastníky řízení*“, když zároveň uvádí, že jde jen o jednu z více skupin osob oprávněných podat odvolání?

Str. 20 – diplomantka odkazuje na „*novelu zákona č. 250/2016 Sb.*“, neuvádí však, o jakou konkrétně se jedná.

Str. 24 – „*Takovéto srovnání srovnávání osoby*...“

Str. 39 – Co přesně myslela autorka výrokem „*S ohledem na zásadu oficality a na charakter přestupkového řízení jakožto řízení zahajovaného z moci úřední není možné, aby správní orgán plně vyhověl odvolání obviněného*.“?

Str. 53, poznámka pod čarou č. 189 – proč se diplomantka domnívá, že by se proti rozhodnutím ÚOHS o přestupku měl podávat odpor?

Práci se bohužel též nevyhnuly některé pravopisné prohřešky, ať už ve shodě přísudku s podmínkem („*pokud by subjekty podali odvolání*“ na str. 19), ve vyjmenovaných slovech („*vyzývat odvolatele*“ na str. 48) či třeba v oblasti interpunkce (napříč prací). Jejich výskyt však výrazněji nepřekračuje frekvenci běžnou u srovnatelných typů prací.

Formální náležitosti práce jsou víceméně standardní a odpovídající předepsaným požadavkům. Nepřesnosti či chyby se však objevují v oblasti práce s podkladovými materiály, ať už v tom, že články z odborných časopisů často nejsou doplněny číslem stránky, z níž je citováno, že judikatura je citována nejednotně (někdy jsou uváděna data vydání rozhodnutí, jindy ne, někdy je název soudu uváděn celý, jindy jen jeho zkratka atp.), nebo že seznam

použitých zdrojů není seřazen podle příjmení autora, resp. že jednotlivá díla jsou identifikována nejednotně (někdy je autor uveden celým jménem, jindy jen prvním písmenem jména, někdy je uváděn jejich akademický titul, jindy ne atp.). Jakkoliv jde o chyby poměrně hojné a bohužel též zřetelné, tedy tím spíše zbytečné, nejde o nedostatky takového rázu, aby představovaly překážku připuštění práce k ústní obhajobě.

Celkově mám za to, že předložená diplomová práce v podstatných rysech splňuje strukturální, obsahové i formální náležitosti kladené na tento typ závěrečných kvalifikačních prací, a souhlasím s jejím připuštěním k ústní obhajobě. Předběžně navrhuji její hodnocení stupněm Velmi dobře, nicméně pouze za nezbytného předpokladu bezproblémového diplomantčina výkonu u obhajoby.

V rámci diskuse navrhuji například následující témata:

Ke str. 13 – představuje podle diplomantky ustanovení § 96 přestupkového zákona podle diplomantky úpravu vylučující § 81 správního řádu, anebo na je správní řád na jiná rozhodnutí než uvedená v § 96 použitelný?

Ke str. 15 – opravdu by případné uznání taxativnosti výčtu účastníků přestupkového řízení dle § 68 PřestZk vylučovalo rozšíření takového výčtu zvláštním zákonem, resp. skutečně by tato možnost popírala taxativnost tohoto výčtu?

Ke str. 18 – jaký procesní nástroj by byl podle diplomantky použitelný k nápravě „excesivně nízké pokuty“ zjištěné na základě „stížností či upozornění občanů“? Šlo by použít třeba přezkumné řízení?

V Plzni dne 07/04/2021

Podpis autora posudku